

Nr 127.

Av herr **Carlsson** i Frosterud, om *fyllnadspension åt förre järnvägsarbetaren Per Otto Karlsson.*

Vid 1911 års Riksdag väckte undertecknad en motion nr 46 i Andra kammaren, i vilken jag anförde följande:

Då statsbanan Vännäs—Boden år 1894 nådde sin fullbordan, förestodo ej vid tiden ifråga några mera betydande järnvägsanläggningar för statens räkning, varför större delen av de arbetare, som en lång följd av år haft anställning vid statsbanebyggnaderna i Norrland, ej längre kunde beredas sysselsättning. Med anledning härav hemställde kungl. järnvägsstyrelsen i skrivelse av den 26 februari 1894 till Kungl. Maj:t om att pension eller gratifikation måtte utgå till en del av de förmän och arbetare, som haft anställning vid förenämnda banbyggnader, varvid bland annat såsom grunder därför uppställdes, att vederbörande skulle hava haft anställning vid statens järnvägsbyggnader minst 20 år. Nämnda framställning föranledde, att en del förmän och arbetare, som uppfyllde i nämnda skrivelse angivna villkor, erhöilo antingen en årlig pension eller gratifikation. Bland de arbetare, som på grund härav hos Kungl. Maj:t gjorde framställning om erhållande av pension, var en person vid namn Per Otto Karlsson, vilken enligt egen vid nämnda ansökan år 1895 fogad meritförteckning arbetat vid statens järnvägsbyggnader sammanlagt 21 år 3 månader. Kungl. järnvägsstyrelsen, som i öfver ansökningen avgivet yttrande anförde, att vid granskning av nämnda meritförteckning framgått, att sökanden under åren 1889—1890 haft anställning vid den då enskilt bolag tillhöriga Luleå—Ofotenbanan och sålunda ej till fullo arbetat så lång tid, som stipulerats för erhållande av pension, avstyrkte på denna grund ansökningen. Kungl. Maj:t fann i öfverensstämmelse därmed i utslag av den 15 mars 1895 »ej skäl bifalla ansökningen».

Förenämnda P. O. Karlsson har under hösten 1910 hos kungl. järnvägsstyrelsen förnyat sin ansökan om pension. Av de vid sistnämnda ansökan fogade handlingar framgår enligt vederbörande distriktsbefäls utredningar såsom ostridigt, att Karlsson haft anställning vid statens järnvägsbyggnader åren 1873—1888 = 16 år, vidare 1891—1894 = 4 år samt slutligen åren 1904—1909 = 6 år under tillsammans 1,139 dagar sysselsättning å Bodens bangård med mera tillfälliga arbeten. Därjämte säges i distriktsförvaltningens utlåtande över nu ifrågakarande ansökan, att anteckningar saknas om, huruvida Karlsson enligt egen uppgift haft arbete vid statens järnvägar under tiden från 1894 till och med 1903.

Vid sistnämnda ansökan voro fogade *dels* frejdebetyg, utvisande att P. O. Karlsson är född den 30 maj 1841, *dels* intyg av baningenjör G. Janzen om att Karlsson visat sig ordentlig och plikttrogen vid fullgörande av sitt arbete, att hans hustru lever, att han innehar eget husrum på livstid, men att han i övrigt är medellös, vidare *dels* läkareintyg av den 19 juli 1910 om att Karlsson lider av åderförkalkning och reumatism och på grund därav hans arbetsförmåga är väsentligt nedsatt, samt slutligen *dels* intyg från kommunalnämndens ordförande i Över—Luleå J. P. Strandberg om att Karlsson befinner sig i mindre goda ekonomiska förhållanden och är i behov av pension.

Med avseende på nu sist nämnda ansökan har kungl. järnvägsstyrelsen i utlåtande av den 12 januari 1911 »funnit ifrågakarande ansökning icke kunna föranleda till någon kungl. styrelsens vidare åtgärd».

Såvitt av den i förenämnda pensionsfråga förebragta utredning framgår, har alltså Karlsson arbetat vid statens järnvägsbyggnader i cirka 20 år. Dessutom under åren 1904—1909 = 6 år med tillsammans 1,139 dagar (eller med andra ord vid de tillfällen då arbete funnits att tillgå) vid statens järnvägstrafik å Bodens bangård. Denna senare tidsperiod synes kungl. järnvägsstyrelsen ej alls tagit med vid beräkningen av den tid, Karlsson arbetat åt staten, utan endast tagit hänsyn till den tid, han arbetat vid järnvägsbyggnader, och då kanske funnit, att några månader fattas i 20 år och på den grund ansett sig ej kunna bifalla ansökningen.

Det synes dock, som om mera hänsyn borde tagas till sökandens behov av understöd samt därtill, att han plikttroget under så lång tid utfört arbete vid statens järnvägar, än till det rent formella, nämligen att någon del av hans arbete utförts vid statens trafikerade järnvägar.

Då Riksdagen vid flera föregående tillfällen i liknande fall mera

tagit hänsyn till billighet och ömmande omständigheter än till det strängt formella, vågar jag hoppas, att Riksdagen ville behjerta förenämnde Karlssons behov av ett litet understöd under hans sena ålderdom.

Jag tillåter mig under nämnda förhoppning, på grund av vad ovan anförts, vördsamt hemställa,

att Riksdagen måtte bevilja f. d. järnvägsarbetaren Per Otto Karlsson i Boden en årlig pension av 300 kronor under hans återstående livstid.

Avskrift.

Bil. 1.

OSCAR etc. Vår ynnest etc.

Hos OSS har förre arbetaren vid statens järnvägsbyggnader Per Otto Karlsson i underdånighet anhållit att, när han enligt bifogad arbetsförteckning under en tid av 21 år 3 månader arbetat vid statens järnvägsbyggnader, OSS täcktes av nåd låta sökanden för sin återstående livstid komma i åtnjutande av pension.

I anledning varav I den 20 nästlidne februari avgivit infordrat underdånigt utlåtande och därvid anført, att vid närmare granskning av förenämnda arbetsförteckning, däri sökanden uppgivit sin arbetstid under åren 1873—1894 till sammanlagt 21 år 3 månader, det befunnits att sökanden under åren 1889 och 1890 arbetat vid den enskilt bolag då tillhöriga Luleå—Gellivarebanan samt att sökanden alltså icke innehaft anställning vid statens järnvägsbyggnader så lång tid, eller 20 år, som enligt de i Eder underdåniga skrivelse den 26 februari 1894, angående pensioner och gratifikation för järnvägsarbetare, tillämpade grunder skulle erfordrats för att av Eder föreslås till erhållande av sådant understöd.

Vid underdånig föredragning av detta ärende have VI icke funnit skäl bifalla ansökningen. Vilket Eder till egen och sökandens kännedom härigenom meddelas. Stockholms slott den 15 mars 1895.

OSCAR.

V. L. Groll.

Till Järnvägsstyrelsen
angående förre arbetaren vid statens järnvägsbyggnader Per Otto Karlssons ansökning om pension.

Vidimeras ex officio

B. F. Petre,

Kungl. Järnvägsstyrelsen, Stockholm.

*Avskrift.**Bil. 2.*

Till förre järnvägsarbetaren Per Otto Karlsson, Boden.

Uti en till kungl. styrelsen inkommen skrift har Ni — med förmälan att Ni sedan år 1873 arbetat vid statens järnvägsbyggnader — anhållit att komma i åtnjutande av pension.

Av den av kungl. styrelsen i ärendet verkställda utredning har kungl. styrelsen väl funnit framgå, att Ni sedan längre tid tillbaka vid olika tillfällen haft arbete dels vid statens järnvägsbyggnader och dels vid statens trafikerade banor. Då emellertid beträffande Eder anställning vid statens järnvägsbyggnader, som såvitt handlingarna utvisa upphört redan för så lång tid tillbaka som år 1894, Ni vid prövning av en av Eder i samband därmed ingiven pensionsansökning befunnits icke innehava det antal tjänsteår, som enligt då och allt hitintills tillämpade grunder ansetts erforderligt för erhållande av pension av statsmedel, samt vad angår Eder anställning i övrigt vid statens järnvägar densamma icke styrkts hava varat under annan tidrymd än åren 1904—1909 samt delvis varit av mera tillfällig natur, har kungl. styrelsen funnit ifrågavarande ansökning icke kunna föranleda till någon kungl. styrelsens vidare åtgärd. Vilket Eder till kännedom härigenom meddelas.
Stockholm den 12 januari 1911.

Kungl. Järnvägsstyrelsen:

F. W. H. Pegelow.

Georg Jacobi.

Denna motion blev på skäl, som anföras i bankoutskottets betänkande nr 18, 41:o sid. 132 på sätt bifallen, att Riksdagen medgav att Karlsson må räknat från och med den 1 januari 1911 under sin återstående livstid å allmänna indragningsstaten uppbära en årlig pension av etthundra-sextio kronor.

Då emellertid Riksdagen såväl 1912 som 1913 i flera tämligen analoga fall beviljat pensioner till belopp av 300 kronor bl. a. på grund av en utav G. Strömberg, Trollhättan, i Andra kammaren 1912 väckt motion nr 61, som dock 1911 då den första gången väcktes (nr 109) blev helt och hållet avslagen, samt då under nu rådande dyrtid som särskilt gör sig gällande på en sådan plats som Boden 160 kronor är ett alltför ringa belopp att existera på, så tillåter jag mig under åberopande av bifogade intyg samt de av mig i 1911 års motion åberopade ömmande omständigheter, vilka fortfarande och i högre grad än förut göra sig gällande, vördsammast hemställa,

att Riksdagen måtte besluta att f. d. järnvägsarbetaren Per Otto Karlsson i Boden må räknat från och med den 1 januari 1914 under sin återstående livstid å allmänna indragningsstaten uppbära en årlig fyllnadspension av etthundrafyrtio kronor.

Stockholm den 26 januari 1914.

L. J. Carlsson.

I motionen instämma:

Ernst Hage. Linus Lundström.

Bil. A.

Frejdebetyg.

Att stenarbetaren Per Otto Karlsson i Boden, född den 30 maj 1841, åtnjuter medborgerligt förtroende, betygar *Övertuleå församling i Norrbottens län* den 27 januari 1914.

O. Nordenstam,
Kyrkoherde.

Bil. B.

Att f. d. järnvägsarbetaren Per Otto Karlsson i Boden är medellös samt på grund av hög ålder oförmögen till arbete, vadan den pension han uppbär å etthundra-sextio (160) kronor är otillräcklig för hans livsuppehälle, varder härmed intygat. Boden den 27 januari 1914.

J. A. Jakobsson,
Kommunalnämndsordförande.